

Τι φέρνει κοντά δυο ανθρώπους από διαφορετικά μέρη του πλανήτη και με μεγάλη διαφορά ηλικίας; Πώς οι διαφορές τους αμβλύνονται, γίνονται ομοιότητες και καταφέρνουν να έρθουν κοντά, χτίζοντας μια παράξενη φιλία;

Σε μια κοινωνία που το πρόταγμα της είναι ο ατομοκεντρισμός, οι κραυγές κάποιων ανθρώπων για πραγματική και ουσιαστική επικοινωνία, έξω από τις προκαθορισμένες δομές, σπάνε τα πρότυπα και ταξιδεύουν πάνω και πέρα από κάθε "ωκεανό".

Η Mary είναι 8 χρονών και ο Max 44. Τίποτα στη ζωή τους δεν είναι συνηθισμένο καθώς και οι δυο λίγο ή πολύ βιώνουν την μοναξιά, την απόρριψη και τον κοινωνικό αποκλεισμό.

Ένα μικρό κορίτσι μεγαλώνει σε ένα οικογενειακό περιβάλλον που έχει διαλυθεί από τα κοινωνικά αδιέξοδα. Οι γονείς της, αλλοτριωμένοι, από τις ίδιες τους τις επιλογές έχουν παραιτηθεί από την ζωή και από την ίδια τους την κόρη. Η Mary όμως είναι πολύ μικρή για να παραιτηθεί. Αντιστέκεται και ονειρεύεται! Ο Max ζει εδώ και πολλά χρόνια στην "μητρόπολη των μητροπόλεων", την Νέα Υόρκη που είναι για αυτόν "μια μουντή, καταθλιπτική αποθήκη ψυχών γεμάτη ιδιόρρυθμους κατοίκους τους οποίους ο ίδιος δεν μπορεί να κατανοήσει". Οι κάτοικοι αυτής της πόλης, θεωρώντας ότι ο Max δεν μπορεί να τους απορρίπτει χωρίς να έχει κάποιου είδους δυσλειτουργία, τον κατατάσσουν στα άτομα που πάσχουν από συνδρόμου Aspergers (ελαφριά μορφή αυτισμού). Σε αυτόν τους τον αγώνα, επιστρατεύουν τους νέους φύλακες της κοινωνικής αποδεκτής συμπεριφοράς και ηθικής, τους ψυχιάτρους, που με την σειρά τους κατασκευάζουν ψυχικά ασθενείς, και τους τοποθετούν μέσα σε αυστηρά προκαθορισμένα πλαίσια. Η ομαλή λειτουργία μιας κοινωνίας δεν μπορεί και δεν πρέπει να διαταραχθεί για κανένα λόγο! Έτσι ο Max κουβαλώντας το στίγμα του ψυχικά ασθενή ή νοητικά διαταραγμένου, απομονώνεται από το κοινωνικό σύνολο, προσπαθώντας να διατηρήσει την ανθρώπινη οντότητα του μακριά από τα βλέμματα του έξω κόσμου, κλεισμένος μέσα στο σπίτι του.

Αυτή η τόσο παράξενη φιλία ξεκινάει με την ανταλλαγή αλληλογραφίας (και γλυκών που και οι δυο τους αγαπούν πολύ), όπου η Mary "ρουφώντας σαν αλφαβητική σούπα" ζητάει απαντήσεις σε όλες τις παιδικές της απορίες. Από την άλλη ο Max παρόλο που τα γράμματα, του πυροδοτούν κρίσεις πανικού, ξεφεύγοντας από την δική του "κανονικότητα" αρχίζει να αντιμετωπίζει τους φόβους του, να συγκρούεται με τα συναισθήματα, να κλαίει με τα δάκρυα που του χάρισε μέσα σε ένα μπουκαλάκι η μικρή του φίλη, αποδεικνύοντας ότι η χαρά μπορεί να βρεθεί μακριά από τα κοινωνικά στερεότυπα.

Το animation αυτής της εβδομάδας αποτελεί έναν ύμνο στη φιλία και στην διαφορετικότητα, καθώς στοχεύει να καταδείξει τον κοινωνικό ρατσισμό και αποκλεισμό που πηγάζει από αυτόν.

Οι προβληματισμοί που τίθενται πολλοί... Ο στιγματισμός των ψυχικά ασθενών, ο κοινωνικός και θρησκευτικός ρατσισμός, οι πλαστές ανάγκες και τα καταναλωτικά πρότυπα, η αδιαφορία στο οικογενειακό περιβάλλον, η αποξένωση στην μητρόπολη, η ματαιοδοξία και ως αντιστάθμισμα ξεπηδούν η επικοινωνία, η φιλία, η κατανόηση και αποδοχή της διαφορετικότητας του άλλου .